

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/33/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6617211128
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Baláž
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6617211128.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Baláža a sudcov JUDr. Ivica Hanuskovej a JUDr. Alexandra Mojša v spore žalobcu BENCONT COLLECTION, a. s., so sídlom Bratislava, Vajnorská 100/1, IČO: 47 967 692, proti žalovanému S. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom H., N. XX/XX t. č. E. XXX, štátnemu občanovi SR, o zaplatenie 1.839,44 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 17Csp/259/2017-167 zo dňa 23. októbra 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok vo výroku, ktorým okresný súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II.) a vo výroku o náhrade trov konania (výrok IV.) **p o t v r d z u j e .**

II. Výrok, ktorým okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.839,44 € s príslušenstvom (výrok I.) a ktorým povolil žalovanému splácať dlžnú sumu a trovy konania v mesačných splátkach (výrok III.) **z o s t á v a n e d o t k n u t ý .**

III. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.839,44 € s tam uvedeným príslušenstvom, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, povolil žalovanému splácať dlžnú sumu a trovy konania v mesačných splátkach po 10,- € mesačne za podmienok uvedených v rozsudku a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 29,74 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Rozhodol tak o žalobe, ktorou žalobca žiadal uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť mu žalovanú istinu s príslušenstvom na tom základe, že dňa 12. 07. 2013 bola medzi právnym predchodcom žalobcu - spoločnosťou K. G. so žalovaným uzavretá zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXX, ktorej súčasťou sú Všeobecné podmienky a obchodné podmienky pre úver. Na základe zmluvy bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 2 000,- €, ktorú sumu sa žalovaný zaviazal vrátiť v splátkach podľa predpisu splátok, do ktorých je zahrnuté aj poistné podľa sadzovníka. Od uzavretia zmluvy žalovaný splatil svoj záväzok len čiastočne v zmysle Obchodných podmienok pre úver. Ak je klient v omeškaní s platením čo i len jednej splátky veriteľovi, vzniká nárok požadovať predčasné splatenie úveru vrátane príslušenstva. Žalobca úver zosplatnil, avšak pred zosplatením úveru bol právnym predchodcom žalobcu uplatnený postup podľa § 53 ods. 9 OZ a žalovanému bolo zaslané upozornenie pred zosplatením úveru. Žalovaný pohľadávky nevykonal do 15 dní od doručenia upozornenia veriteľa, ktorý pristúpil k zosplateniu úveru listom - výzva na úhradu dlžnej sumy. Ani napriek zaslanej výzve žalovaný nezaplatil dlžnú pohľadávku. Žalobca nadobudol pohľadávku voči žalovanému zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 13. 06. 2017.

2. Vykonaným dokazovaním okresný súd mal za preukázané, že medzi postupcom ako veriteľom a žalovaným bola dňa 11. 07. 2013 uzavretá zmluva o úvere dostupná pôžička č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej postupca poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver vo výške 2.000,- €, ktorú sumu sa žalovaný zaviazal splatiť v 36 mesačných splátkach po 82,29 € splatných k 10. dňu v mesiaci, pričom termín splatnosti prvej splátky bol 10. 08. 2013 a konečná splatnosť úveru 10. 07. 2016 pri úrokovej sadzbe 24,50 % p. a. pri RPMN 27,45 %, pri priemernej RPMN 20,44 % a pri celkovej výške nákladov 840,37 €. Dohodnutý bol základný súbor poistenia. Listom zo dňa 26. 09. 2014 (výzva na úhradu dlžnej sumy) právny predchodca žalobcu predčasne zosplatnil pohľadávky k 26. 09. 2014 v celom rozsahu a zároveň vyzval žalovaného zaplatiť mu dlžnú sumu vo výške 2.139,10 €. Dlžná suma pozostávala z dlžnej istiny 1.839,44 €, z úrokov vo výške 296,36 €, z poplatku za upomienky vo výške 3,32 € a dlžnú sumu mal žalovaný uhradiť do 10 dní od doručenia výzvy.

3. Okresný súd vec právne posúdil podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka, podľa § 1 ods. 2, § 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, po úrokoch z omeškania okresný súd rozhodol podľa § 517 ods. 1, 2 OZ a podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. O povinnosti zaplatiť prisúdenú istinu s príslušenstvom v splátkach okresný súd rozhodol podľa § 232 ods. 3 CSP a o náhrade trov konania podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP.

4. Okrem žalovanej istiny okresný súd žalobcovi priznal aj nárok na zaplatenie úrokov v sume 296,35 €, t. j. zmluvných úrokov a úrokov z omeškania do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, ako aj úroky vo výške 94,60 € ako úroky z omeškania po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, ktoré žalobca vyčíslil vo výške 258,76 €, od ktorej sumy odpočítal sumu 164,16 € ako úhradu žalovaného. Žalobcovi priznal aj úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 1.839,44 € od 08. 06. 2017 do zaplatenia a žalobu zamietol v časti nároku na zaplatenie zmluvných úrokov v sume 1.207,53 €, ktoré predstavujú zmluvné úroky po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, teda po 26. 09. 2014. Súd mal za to, že využitím práva predčasného zosplatnenia úveru zo strany veriteľa dochádza k zmene obsahu záväzku, v zmysle ktorého dlžník stráca výhodu splátok splatných do termínu konečnej splatnosti, teda čerpané peňažné prostriedky už nemá právo užívať po dobu pôvodne dohodnutú a dlžnú sumu musí vrátiť veriteľovi predčasne bez nároku na zmluvne dohodnutú odmenu po dobu úroku splatného po predčasnom zosplatnení úveru. Pokiaľ si účastníci úveru dohodnú úverové obdobie a dlžník poskytnuté peňažné prostriedky do dohodnutej doby nevráti, prichádzajú do úvahy za obdobie po splatnosti úveru úroky z omeškania. Ide o odlišný inštitút oproti odplátnym úrokom a ten má sankčnú povahu. Zmluvne dohodnuté úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov má v tom prípade žalovaný povinnosť zaplatiť len do splatnosti úveru (jeho právny predchodca - pozn. odvolacieho súdu). Žalobca pristúpil k predčasnej splatnosti úveru dňom 26. 09. 2014 a tým dňom považoval celý dlh žalovaného za splatný. Žalobca už teda nemá nárok na úroky z úveru a nastupuje režim platenia úroku z omeškania. Pokiaľ si žalobca uplatňoval úroky aj odo dňa 26. 09. 2014, v tejto časti okresný súd žalobu zamietol. Poukázal pri tom aj na závery Krajského súdu v Banskej Bystrici vyslovené v rozhodnutí sp. zn. 16Co/225/2017.

5. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie v zákonnej lehote (§ 362 ods. 1 veta prvá CSP) žalobca, a to v rozsahu, v ktorom súd žalobu vo zvyšku zamietol. Žalobu podal z dôvodov, že neboli splnené procesné podmienky, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. a/, f/, h/ CSP). Napadnuté rozhodnutie považuje za nepreskúmateľné a arbitrárne, pretože nie je zrejmé, z akého právneho predpisu súd vychádzal, keď dospel k záveru, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalobca nemá nárok na dohodnuté zmluvné úroky. Na povinnosť platiť úroky z úveru nemá vplyv zosplatnenie úveru a táto povinnosť zásadne trvá do času reálneho vrátenia poskytnutého úveru. Rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku žiadal zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alebo žalobe vyhovieť v celom rozsahu.

6. Písomné vyjadrenie k odvolaniu podané nebolo.

7. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) odvolanie prejednal viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) bez nariadenia pojednávania na prejednanie odvolania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) a rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu, teda vo výroku, ktorým súd vo zvyšku žalobu zamietol a v závislom výroku o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 toho istého ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd sa v celom v rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia uvedenými vo vzťahu k výroku, ktorým okresným súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a k výroku o náhrade trov konania. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a dospel k záveru, že okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP.

10. Prioritne sa odvolací súd zaoberal námietkou žalobcu, podľa ktorej je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné a arbitrárne. Túto námietku odvolací súd nepovažuje za dôvodnú. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je zo strany okresného súdu dostatočné, nedošlo k takému postupu v prejednávanej, ktorým by sa žalobcovi znemožnila možnosť realizácie tých práv, ktoré mu priznáva Civilný sporový poriadok za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Okresný súd sa v odôvodnení rozhodnutia správne zameril len na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce, pretože všeobecný súd - prvej inštancie - nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, príp. dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Okresný súd stručne a jasne objasnil skutkový ako aj právny základ rozhodnutia, ktorý postačuje pre záver o tom, že nárok žalobcu bol daný, avšak len čiastočne. Argumentácia žalobcu nevzbudzuje pochybnosti o tom, že namieta protiprávnym záverom okresného súdu uvedených v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vzťahujúcim sa k nároku žalobcu na dohodnuté zmluvné úroky po vyhlásení predčasnej splatnosti zmluvy o úvere jeho právnym predchodcom. Odvolací súd preto v celom rozsahu odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, a to v bode 29, v ktorom okresný súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil, na základe čoho zmluvné úroky o zosplatnení žalobcovi nepriznal. Odvolací súd sa s týmito závermi okresného súdu stotožňuje a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uvádza nasledovné:

11. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v sporoch, kde sa jedná o spotrebiteľa, je potrebné vychádzať z poslednej vety ods. 2 §-u 52 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Okresný, ale ani odvolací súd preto nemohol prihliadať na argumentáciu žalobcu aplikujúc ustanovenia a normy obchodného práva, vrátane § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, vzhľadom na ust. § 52 ods. 2 veta tretia Občianskeho zákonníka. Ak žalobca argumentuje, že zo žiadneho ustanovenia nevyplýva okolnosť, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalobca nemá nárok na dohodnuté zmluvné úroky, odvolací súd konštatuje, že zo žiadneho ustanovenia Občianskeho zákonníka nie je možné vyvodiť v prípade omeškania dlžníka s plnením peňažného dlhu a po následnom zosplatnení úveru oprávnenie veriteľa voči dlžníkovi na zmluvné úroky účtované od predčasného zosplatnenia až do faktického vrátenia finančných prostriedkov. Vychádzajúc z prednosti Občianskeho zákonníka pred ust. § 506 Obchodného zákonníka, ktorá vyplýva už zo spomínanej poslednej vety §-u 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, tak možno uzatvoriť, že v prípade, ak je zmluva o úvere zároveň zmluvou spotrebiteľskou, ktorá skutočnosť nebola sporná, povinnosť splatiť úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov aj po splatnosti pohľadávky až do vrátenia poskytnutých prostriedkov zo zákona nevyplýva. Okresný súd však poukázal na to, že predčasným zosplatnením úveru nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, a teda niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľa. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktorú by spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Zosplatnenie ako jednostranný právny úkon veriteľa zásadne mení pôvodne dohodnutý úverový vzťah a zmluvné úroky a úroky z omeškania sú síce obe príslušenstvom pohľadávky, ale majú odlišné funkcie, ktoré zmluvné úroky sú odmenou (cenou) za užívanie istiny a úroky z omeškania predstavujú zákonom stanovenú sankciu za omeškanie s platením istiny a na rozdiel od zmluvných úrokov ich môže veriteľ požadovať, aj keď neboli dojednané. Aj podľa názoru odvolacieho súdu len do oprávnenej držby požičaných finančných prostriedkov, a teda do zosplatnenia celého úveru

možno požadovať úrok z úveru a po zosplatnení pohľadávky má veriteľ (žalobca) právo iba na úrok z omeškania a nemá nárok na zmluvne dojednaný úrok. V tomto kontexte odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 476/2012-14, ako aj R 55/1996 ZSP, v zmysle ktorého úroky vo výške dohodnutej pri poskytnutí úveru, patria do splatnosti úveru. Jednorazovým zosplatnením úveru veriteľom vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navyšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa už ide o stav založený jednostranným predčasným zosplatnením úveru, s ktorým sa spájajú sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Ak napriek tomu existuje zmluvné dojednanie, ktoré s uvedeným stavom spája aj nárok na zmluvné úroky, teda na odplatné nároky patriace len pre prípad splácania úveru v splátkach, je takéto dojednanie podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné. Ide o dojednania, ktorými by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k jeho dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi zmluvy, a to napriek tomu, že dohoda o splatení úveru formou splátok zanikla a došlo k zmene spôsobu splatenia úveru, ako dôsledku sankcie zo strany veriteľa. Dlžník v prípade zosplatnenia úveru už nemá po zosplatnení povinnosť splatiť úroky z úveru, stráca však možnosť výhody splátok, je povinný zaplatiť celý dlh naraz a skôr, ako bolo dojednané. Ak by okrem toho bol povinný naďalej platiť aj po zosplatnení úroky z úveru, došlo by k zhoršeniu postavenia spotrebiteľa dvojnásobným úrokovým zaťažením, ktoré Občiansky zákonník neumožňuje. Z ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka totiž vyplýva, že pokiaľ ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení už len úroky z omeškania. Pre prípad výskytu akýchkoľvek pochybností ohľadne výkladu problematiky nároku na zmluvné úroky po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru zo strany veriteľa poukazuje odvolací súd tiež na povinnosť vykladať právne normy v otázke spotrebiteľských zmlúv v prospech spotrebiteľa (§ 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Odvolací súd dopĺňa, že uplatnený nárok žalobcu vyplýva zo spotrebiteľského nároku, pričom spotrebiteľské právo a jeho úprava v Občianskom zákonníku je dôsledkom transpozície smerníc EÚ týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa a vzťah Obchodného a Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských vzťahoch je riešený vo viacerých rozhodnutiach súdov Slovenskej republiky spôsobom, ktorý sa postupne vyvíja smerom k dôslednejšej ochrane spotrebiteľa. K aplikácii predpisov o ochrane spotrebiteľa na tzv. absolútne obchody sa vyjadroval Ústavný súd Slovenskej republiky už v rozhodnutí zo dňa 19. 06. 2013, č. k. I ÚS 402/2013-10, ktorým odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu aj inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vo veci, kde odvolací súd vzťah z úverovej zmluvy posudzoval ako vzťah spotrebiteľský. Odvolací súd sa teda stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie v tom, že na prejednávajúcu vec je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka takým spôsobom, že majú prednosť pred ustanoveniami Obchodného zákonníka, na ktoré poukazoval v odvolaní žalobca. Aj podľa názoru odvolacieho súdu len do oprávnenej držby požičaných finančných prostriedkov a teda do zosplatnenia celého úveru možno požadovať úrok z úveru a po zosplatnení pohľadávky má veriteľ (žalobca) právo iba na úrok z omeškania, a nemá nárok na zmluvne dojednaný úrok. V tomto kontexte odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Co 224/2015 zo dňa 09. 06. 2016, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 143/98 - ZSP 43/2000, 4Obo 95/2000 - ZSP 42/2001, ZSP 55/1996 a rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 476/2012, ako aj rozhodnutie Krajského súdu Prešov č. k. 19Co 4/2017 zo 16. 02. 2017, v ktorom odvolací súd konštatuje, že niet kogentnej úpravy o úrokoch popri úrokoch z omeškania, zákon reguluje úroky za úver bez časovej úpravy, a preto dohoda o takýchto úrokoch je odklonom od dispozitívnej úpravy a je nielen v neprospech spotrebiteľa, ale vyvoláva hrubú nerovnováhu v neprospech slabšej zmluvnej strany. Na záver odvolací súd dopĺňa, že samotným východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom a to s ohľadom na okolnosti, za akých dochádza ku vzniku záväzku, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť dodávateľa, jeho lepšiu znalosť práva, ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Zákonodarca sa preto pokúsil vyrovnať túto faktickú nerovnosť cestou práva a to formou obmedzenia autonómie vôle. Súkromné právo garantuje každému, čo najširšiu mieru možnosti slobodného jednania, avšak práve preto, že ju garantuje každému, musí ju zároveň u niektorých obmedziť, aby bola zaručená všetkým. Zo stretu autonómie vôle a z idey rovnosti potom vyplýva ochrana slabšej zmluvnej strany, a to s cieľom dosiahnutia vyváženej pozície, teda spravodlivosti, ekvity, či rovnováhy zúčastnených záujmov. Vo vzťahoch, v ktorých vystupujú strany, ktorých pozície sú značne nerovnovážne (napr. vzťahu dodávateľa

so spotrebiteľom), sa nemožno uspokojiť s tým, že obom stranám budú poskytnuté rovnaké právne prostriedky, teda formálna rovnosť, lebo v skutočnosti nerovnosť východísk prostriedkov spôsobuje i nerovnosť vo výsledku samotnom. Riešenie tejto situácie je potom možné vidieť v nerovnovážnej úprave subjektívnych práv a povinností účastníkov súkromnoprávneho vzťahu tým, že slabšej zmluvnej strane (typicky spotrebiteľovi) je priznaných viac práv a silnejšej zmluvnej strane (dodávateľovi) je uložených viac povinností. Účelom danej právnej úpravy je teda snaha o dosiahnutie skutočnej rovnováhy tým, že budú právne vyrovnané východiskové ekonomické informačné a iné rozdiely, ktoré medzi stranami panujú, inak povedané, aby bolo možné rovnosť dosiahnuť, je nutné nerovnosť východísk pozícií korigovať zákonnou úpravou práv a povinností. Okrem uvedenej úpravy práv a povinností možno navyše od dodávateľa vyžadovať, aby sa vo vzťahu k spotrebiteľovi choval vo všeobecnosti poctivo. Pokiaľ týmto spôsobom dodávateľ nepostupuje, spreneverí sa dôvere druhého účastníka zmluvného vzťahu v poctivosť jednaní dodávateľa a takémuto nepoctivému jednaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu (porovnaj napr. § 265 Obchodného zákonníka, § 3 Občianskeho zákonníka alebo § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa). Okresnému súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývali a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, príp. že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení Civilného sporového poriadku, alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia, alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolacie dôvody žalobcu nie sú dané. Vzhľadom na uvedenú argumentáciu pokiaľ súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd v súlade s § 387 ods. 1 CSP v tomto rozsahu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Okresný súd správne rozhodol i o náhrade trov konania, teda podľa úspechu v konaní, ktorú skutočnosť odvolací súd konštatuje aj napriek tomu, že konkrétnymi dôvodmi výrok o náhrade trov konania nebol odvolaním napadnutý, avšak ide v zmysle § 367 ods. 2 CSP o výrok závislý.

12. Výrok, ktorým okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.839,44 € s príslušenstvom, nebol odvolaním napadnutý, a preto zostáva v zmysle § 367 ods. 2 CSP nedotknutý.

13. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súdu prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca v odvolacom konaní nebol úspešný, preto nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nárok na náhradu trov odvolacieho konania vznikol žalovanému ako v plnom rozsahu úspešnému v odvolacom konaní, ktorému však trovy odvolacieho konania nevznikli. Ak strane podľa obsahu spisu žiadne trovy nevznikli, je v súlade s článkom 17 základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonómiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 14/2018 zo dňa 28. 02. 2018).

14. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.
Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).